ГОД. II. ЯМБОЛЪ, 15 МАРТЪ 1925 ГОД. БРОЙ 83

ТРАКИЕЦЪ

седмиченъ вестникъ за обществени и стопанско-икономически новини.

:: УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ::

Всичко се изпраща до печатница „Свѣтлина“ – Марангозовъ – Ямболъ.

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв. за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева.

Отдѣленъ брой 1·50 лева.

ПЛАЩА СЕ: за известия вѣнчални, годежни и имении дни по 50 л., за скръбни—100 лева.

Официални обявления по 1·50 лв. на ☐ с. м. Съдебнитѣ пристави плащатъ по 0·50 лева на дума.

Търговски — по споразумѣние.

За хроникиране—5 лева на редъ.

Всичко въ предплата.

Ржкописи не се връщатъ.

Д-ръ П. ДИКОВСКИ

се установи въ гр. Ямболъ, на улица «Босфорска», № 3 до банянския мостъ.

1—3 ПРИЕМА БОЛНИ.

Д-ръ Р. КАЛЕВЪ

Специалистъ по очни болести се установява въ Пловдивъ ул. «Князъ Александръ» № 3.

2—10

ОБЯВА.

Съобщавамъ за знание на бубохранителитѣ въ града и околията, че въ книжарницата ми се намира за проданъ бубено семе

ЧИСТА БѢЛА БАГДАТСКА РАСА,

а така сѫщо и желта.

Миналата година всички, които взеха, получиха отлични пашкули. Повечето получиха до 31 килограмъ отъ малката кутия.

Почнете да се записвате въ книжарницата, тъй като поради топлото време, семето ще се пази въ хранилището и къмъ 10 априлъ ще се раздаде на всѣки, който се е записалъ.

Побързайте.

2--3 Съ почитъ: ВАСИЛЪ КРЪСТЕВЪ—книжарь.

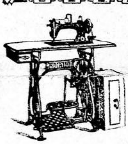

ШЕВНИ МАШИНИ

„ГРИТЦНЕРЪ“

отъ всички видове и за отлична бродерия.

ПЛЕТАЧНИ МАШИНИ всички размѣри.

Части за горeизброенитѣ въ ДЕПОЗИТЪ

при АНДОНЪ Г. НОЙКОВЪ

срещу хот. „Стара Америка“,

9—10

Печатница „СВѢТЛИНА“ — Марангозовъ

Ямболъ — ул. „Банска“ — до еврейската баня.

Снабдена съ модерни шрифтове и орнаменти, печата всички книжа за учреждения, банки, търговци и други съ най-голѣма акуратность.

Печата всѣкакви книжа на езицитѣ: български, руски, славянски, френски, гръцки и еврейски (meruba).

При печатницата има и книговѣзница, кждето се подвързватъ разни книги, тетври, тетрадки, учебници и др.

= ЦЕНИ ИЗНОСНИ. =

ПЕЧАТИ!

КАУЧУКОВИ: съ съдържание отъ 1 до 5 и повече редове до 8 см. дължина и кржгли.

МЕТАЛИЧЕСКИ: Бланкови съ и безъ семплъ гербъ, кржгли, лента и овални съ и сложни фигури, подписи (факсимилета) и др. за учреждения, училища, банки, търговци, братства, жества, кантори, разни участъци, лѣкари, адвокати и др.

За поржчки съ мостри и опредѣлени цени при Иванъ К. Марангозовъ—печ. „СВѢТЛИНА“ — Ямболъ.

ЛѢКАРСТВО

противъ ЖЪЛТЕНИЦА и РЕВМАТИЗЪМЪ

— германски специалитетъ. —

Излѣкуванитѣ отъ него го рекламиратъ.

Изписва се при поискване отъ администрацията на в. „Тракиецъ“.

10--10

Рекламирайте чрезъ в. „Тракиецъ“!

ЗА РЕПУТАЦИЯТА (ПОЧЕТЬТА).

Въ миналия брой говорихме за характера. Явно е, че характера ни, отъ какъвто видъ и да е, произвежда като естествено следствие нѣкакво общо мнение между хората за насъ.

Така, ако нѣкой човѣкъ казва всѣкога истината, хората ще иматъ мнение за него, че той всѣкога казва истината, т. е. той ще има репутация, че е истиненъ. Ако той е билъ всѣкога честенъ човѣкъ, то хората ще го смѣтатъ всѣкога за честенъ.

И така, мнението, което други иматъ за известенъ човѣкъ, е едно ценно притежание. Надеждитѣ на всѣки човѣкъ зависятъ отъ репутацията му.

Никой не дава работа на нѣкого, който минава за лъжецъ или крадецъ. И онзи, който поврежда честьта на другиго, прави му най-голѣма неправда и злина.

Нѣмаме по-голѣмо право да повредимъ репутацията на единъ човѣкъ, отколкото имаме да вземемъ паритѣ му. Сѫщо нѣмаме право — ако се почита повече, отколкото заслужава. Единъ човѣкъ, ако и да е придобилъ несправедливо пари, това не ни дава право да оберемъ паритѣ му, нито да му препятствуваме по който и да било начинъ, освенъ ако сме облечени въ власть чрезъ закона да сторимъ това. Така сѫщо нѣмаме право да намалимъ репутацията на другиго, освенъ ако има опредѣлена и справедлива причина да сторимъ така.

Въ Св. Писание по тоя случай сж дадени следнитѣ наставления: «не сждете,—да не бждете сждени; защото съ каквато мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се отмѣри», «защо виждашъ сламката въ окото на брата си, а гредата, що е въ твоето око, не усѣщашъ». «Защото, който иска да обича живота и да види благополучни дни, да уварди езика си отъ злословие».

Да разгледаме първо случаитѣ, въ които ни се запрещава да изговоримъ вредителна истина, и второ, за ония случаи, въ които не ни е запретено.

Ще споменемъ за случаитѣ, въ които говоримъ вредителни лъжи.

Забранено ни е да обнародваме лошитѣ дѣла на хората безъ достатъчни причини. Ние винаги правимъ това, когато приказваме за лошитѣ работи на другитѣ, било за да удовлетворимъ праздното си любопитство, било отъ любовь къмъ говоренето, или отъ завистъ или пъкъ отъ злоба и отмъщение.

Запретено ни е да разгласяваме общи слухове за характера на хората, слухове основани на нѣкои лоши дѣла, които знаемъ, че тѣ сж извършили. Кой иска всичката му репутация да зависи само отъ едно дѣло? Само едно сребролюбиво дѣло не показва, че известенъ човѣкъ е сребролюбивъ, както единъ благодетеленъ актъ не доказва, че той е благодетель.

Несправедливо е, прочее, да разгласяваме, че известенъ човѣкъ не притежава никаква добродетель, понеже той е сгрѣшилъ само въ едно нѣщо.

Забранено ни е безъ уважителна причина да казваме, че хората действуватъ по кривъ начинъ или съ криви намѣрения. Казваме така, защото безъ нужда нѣкога сме принудени да мислимъ, че нѣкои дѣла сж сторени съ зло намѣрение. Въ такъвъ случай достатъчно е да кажемъ простата истина и да предоставимъ всѣкиму да сжди за себе си какво е намѣрението на злодееца.

Отъ гореизложеното извличаме следнето правило, което ни учи: 1) да не говоримъ, че едно дѣло е извършено съ криво намѣрение, когато е възможно да се каже, че то е направено съ добро намѣрение, и 2) никога да не казваме за едно дѣло, което ние признаваме за добро, че човѣкъ го прави съ друго намѣрение, отъ онова, за което казва, че го е направилъ.

Че това правило е разумно, става явно, ако го приспособимъ за себе си. Има ли другъ способъ, по който щѣхме да искаме другитѣ да сждятъ за дѣлата ни?

Забранено ни е да умаловажаваме репутацията, отъ която се ползуватъ другитѣ, чрезъ присмиване, като имъ прикачаме лоши епитети, като ги псуваме или като правимъ каквото и да е нѣщо, чрезъ което тѣ ще бждатъ презирани.

По никой начинъ не можемъ да бждемъ оправдани, ако кажемъ, че ние не мисляхме съ това да повредимъ нѣкому. Ние знаемъ, че съ изговарянето на такива думи, повреждаме другиму, и това е достатъчно, за да ни обвини. И стари и млади щѣха да говорятъ по-друго-яче, отколкото говорятъ сега, ако си припомняха думитѣ на Св. Писание: «Чрезъ думитѣ си ще се оправдаешъ и чрезъ думитѣ си ще се осждишъ», и че «за всѣко праздно слово, което хората говорятъ, ще даватъ ответъ въ сждния день».

По този случай епископъ Уилсонъ казва: «трѣбва никога да не слушаме съ удоволствие и никога да не повтаряме такива нѣща, който могатъ да обезчестятъ Бога, да развалятъ характера ни, или да повредятъ на съседитѣ ни».

Нека кажемъ нѣколко думи и за случаитѣ, въ които не ни е забранено да казваме вредителната истина за съседитѣ си тѣ сж:

Да помагаме съ всичкитѣ си сили на правосждието. Оня, който укрива известна вина противъ обществото, самъ участвува въ злото. Въ такъвъ случай ние сме задължени да обадимъ на опредѣления за такава работа чиновникъ, за да се подведе подъ сждъ и наказание всѣки, който е сторилъ зло.

Да защитаваме невиннитѣ. Когато знаемъ нѣкои нѣща изъ живота на нѣкого, който, ако узнае нѣкой другъ, би се запазилъ отъ голѣма злина, ние сме длъжни да предупредимъ тоя човѣкъ, за да се запази. Отъ гореизложеното излиза, че ние трѣбва да казваме само онова, което знаемъ, че е истинно и да го казваме само, за да защитимъ невиннитѣ.

За доброто на тогова, който е сторилъ повредата, когато знаемъ лошитѣ дѣла на другитѣ, и се намѣри нѣкой човѣкъ, напр. родитель или побащимъ, който не знае за тия лоши дѣла, но които, ако знае, може съ указание или съветване да стане причина да се поправи обидителя, то наша длъжность е винаги да известяваме това. Тази е най-голѣмата добрина, която може да се каже и на родителитѣ и на детето, и по причина че хората не правятъ това, много деца се развращаватъ.

Не може да бжде по-голѣмъ изразъ на приятелство, нито пъкъ знакъ, за който всѣки родитель трѣбва да бжде по-благодаренъ, отколкото ако нѣкой му изяви известни обноски на децата му, които могатъ да ползуватъ самитѣ тѣхъ.

Ако и да нѣмахме право да обнародваме лошитѣ дѣла на другитѣ, ний не сме задължени да се отнасяме съ злочинеца както съ невиненъ. Ако по божие провидение ние сме узнали за лошитѣ дѣла на другитѣ, ние сме свободни да употрѣбимъ това знание само за себе си.

Ние трѣбва и сме задължени да избѣгваме съприкосновението съ лошитѣ хора, макаръ и само ние да знаемъ за тѣхната вина.

В.

Николай Райновъ въ Ямболъ.

«Този, що пише съ притча и кръвь, иска не да го четатъ, а — да го заучватъ наизустъ».

.... Този, що пише съ притча и кръвь, — най страстно четениятъ, и най-любовно заучваниятъ, измежду всички, що пишатъ, — бѣ гостъ на града ни презъ миналата седмица — която изпълни съ незаличимия споменъ на личностьта си.

Великиятъ писатель на българската земя направи да зазвънти живиятъ гласъ на проповѣдьта му, — : и ний отново видѣхме бранно да светне мечътъ на българското слово.

..... Всички столове сж заети — дълго преди назначения часъ; всички проходи сж задръстени.... Аудиторията е завоевала дори естрадата, гдето е застаналъ сказчикътъ, — и почтително се тълпи около него. Кулиси, прилежащи коридори и площадки, оркестъръ, — всичко е покрито, прѣтъпкано — : отъ млади -- па и отъ стари. Въ улицата се трупа еднакво гжсто множество, недоволно и развълнувано.

Председательтъ на читалище «Съгласие», представя на слушателитѣ писателя, когото нарича «слънцето на България». Дружни аплодисменти посрещатъ и изпращатъ всѣко появяване на госта — и нерѣдко преминаватъ въ неудържима, непринудена овация.

Четиретѣ сказки, произнесени отъ Ник. Райновъ, образуватъ, — въ пълния смисълъ на неговото собствено изражение — по чуждъ адресъ, — «китка отъ лирични притчи, изящно изсечени отъ злато и обсипани съ прахъ отъ скжпоценни камъни».

Езикъ — прецизенъ, и, все пакъ, дивно — цветистъ; слогъ — строго отмѣренъ, лапидаренъ, — и, при все това, пропитъ отъ дъха на замайваще благоухание; дикция — която прелива въ гърдитѣ на слушателя душата на думитѣ: непредаваемо е оно ва проникновение, съ което биде изречена XIII гл. отъ I послание